

Ο χωρισμός της Εκκλησίας από το Κράτος. Το μυστήριο του 666 και η εκμετάλλευσή του

Η διαμάχη για τις σχέσεις κράτους-εκκλησίας, και ειδικά για τις ταυτότητες, συνεχίζεται με κατά καιρούς εξάρσεις και υφέσεις. Πριν περάσουμε όμως στο θέμα μας, θεωρούμε χρήσιμο να διατυπώσουμε ορισμένες γενικές σκέψεις για το φαινόμενο της θρησκείας.

Ο διαχωρισμός του κόσμου σε υλικό και πνευματικό κόσμο έχει τις ρίζες του στα πρώτα βήματα της ανθρωπότητας και παρουσιάστηκε πρώτα με θρησκευτική και ύστερα με φιλοσοφική μορφή.

Στο μυαλό των πρωτόγονων ανθρώπων, εξαιτίας των ονείρων, στα οποία έβλεπαν ξανά ζωντανούς, ανθρώπους (συγγενείς, φίλους, γνωστούς) που είχαν πεθάνει, άρχισε σιγά σιγά να διαμορφώνεται η αντίληψη πως υπάρχει κάτι ξεχωριστό από το σώμα, κάτι που το ονόμασαν ψυχή, που είναι αθάνατο και που φεύγει από το σώμα, όταν αυτό πεθαίνει. Με τον ίδιο τρόπο φαντάστηκαν ότι σε κάθε πράγμα του εξωτερικού κόσμου υπήρχε και από μια ψυχή που ήταν καλή ή κακή, ανάλογα με την επίδραση που είχε αυτό το πράγμα στη ζωή τους. Αυτή ήταν και η απαρχή των θρησκειών. Μπροστά στην αδυναμία τους να εξηγήσουν τα φυσικά φαινόμενα και, πολύ περισσότερο, να προφυλαχτούν από τα καταστρεπτικά τους αποτελέσματα κατέληξαν να τα θεοποιήσουν και να προσπαθούν να τα εξευμενίσουν. Έτσι γέμισε ο κόσμος (ή μάλλον τα μυαλά των ανθρώπων) με ψυχές και θεούς. Σιγά σιγά, με αφαιρετική διαδικασία (επειδή οι πολλοί θεοί ήταν αναγκαστικά περιορισμένοι στη δράση τους από τις αρμοδιότητες που τους είχαν δώσει οι ίδιοι οι άνθρωποι και αυτό φαινόταν ανάρμοστο για ένα θεό), όσο αναπτυσσόταν η ανθρώπινη σκέψη, κατέληξαν οι άνθρωποι στην αντίληψη του μονοθεϊσμού, στην αντίληψη του ενός θεού που μόνος του εξουσιάζει τα πάντα, που είναι παντοδύναμος, τέλειος, άρα και πανάγαθος και παντογνώστης κλπ. Αυτή η αντίληψη κυριαρχεί μέχρι σήμερα.

Η ρίζα λοιπόν των θρησκειών βρίσκεται στις συγκεχυμένες παραστάσεις των πρωτόγονων ανθρώπων για τη φύση που τους περιέβαλλε και στο φόβο που τους προξενούσαν τα καταστρεπτικά φυσικά φαινόμενα. Οι άγνωστες φυσικές δυνάμεις έπαιρναν έναν υπερφυσικό χαρακτήρα λόγω της αμάθειας των ανθρώπων και γίνονταν θεοί.

Στη σύγχρονη εποχή, που η φύση, με την πρόοδο της επιστήμης, έχει εξηγηθεί και κατά μεγάλο μέρος έχει δαμαστεί από τον άνθρωπο, και έτσι της έχει αφαιρεθεί ο υπερφυσικός και μυστικιστικός χαρακτήρας, υπάρχουν άλλες δυνάμεις, κοινωνικές, οικονομικές, που δρουν με τυφλή αναγκαιότητα, πίσω από την πλάτη των ανθρώπων, άγνωστες και ανεξέλεγκτες, που τους καταπιέζουν, δημιουργώντας την πεποίθηση ότι ο άνθρωπος εξουσιάζεται από υπερφυσικές δυνάμεις, ότι μια ανώτερη, ακατάληπτη δύναμη ελέγχει τη ζωή του. Αυτή

η πεποίθηση ανοίγει διάπλατα την πόρτα για τη θρησκευτική πίστη. Από την άλλη μεριά, η θρησκεία προσφέρει μια παρηγοριά, έστω και ψεύτικη, έστω και μετά θάνατον, για τα βάσανα και τη σκληρή ζωή που περνάνε οι μεγάλες μάζες του λαού· είναι ένα είδος πνευματικού αλκοόλ, μέσα στο οποίο οι καταπιεσμένοι και εκμεταλλευόμενοι πνίγουν την ίδια τους τη ζωή, μαθαίνοντας να υπομένουν αγόγγυστα τις ταπεινώσεις, την αδικία, την προστυχιά και την αλαζονεία των εκμεταλλευτών τους. Εξατμίζοντας την οργή τους, αποκοιμίζονται τις ελπίδες τους για μια καλύτερη ζωή πάνω στη γη και βυθίζονται σε μια πνευματική αποχαύνωση. Η θρησκεία είναι, απ' αυτή την άποψη, το όπιο του λαού.

Γι' αυτό και η άρχουσα τάξη χρησιμοποιεί τη θρησκεία σαν μέσο για την ιδεολογική χειραγώγηση του λαού. Η θρησκεία στο σύγχρονο κόσμο είναι μια από τις βασικές αντιδραστικές δυνάμεις στήριξης των αστικών καθεστώτων.

Στη χώρα μας η θρησκεία εξακολουθεί να παίζει κυρίαρχο ρόλο, γιατί, όπως σε όλα τα αιτήματα της αστικής τάξης απέναντι στο φεουδαρχικό καθεστώς, έτσι και στο αίτημα του χωρισμού της εκκλησίας από το κράτος, η αστική επανάσταση στην Ελλάδα έμεινε ανολοκλήρωτη. Έτσι, κάτι που στην Ευρώπη και στην Αμερική έχει γίνει πριν πολλές δεκαετίες στην Ελλάδα είναι ακόμα άπιαστο όνειρο.

Κι όμως, σε μια εποχή που η θρησκευτική πίστη φαίνεται να αναζωπυρώνεται, που άνομα και βρομερά συμφέροντα καλύπτονται πίσω από θρησκευτικούς μανδύες και που κάθε λογής θρησκευτικές αναθυμιάσεις χρησιμοποιούνται για να θολώσουν τα μυαλά των λαϊκών μαζών, προβάλλει επιτακτική για τη χώρα μας η ανάγκη να γίνει επιτέλους ο χωρισμός της εκκλησίας από το κράτος, για να μην ενισχύεται από το κράτος η διάδοση της θρησκευτικής θολούρας με χρήματα ή με παροχή ειδικών προνομίων.

Πρέπει οι πατάδες να πληρώνονται από τους πιστούς τους και όχι από το κράτος, να πάψει κάθε επιχορήγηση με οποιοδήποτε τρόπο προς την εκκλησία, ή τις εκκλησιαστικές οργανώσεις, να καταργηθεί το μάθημα των Θρησκευτικών στα σχολεία, οι οποιοδήποτε εκκλησιασμοί, αγιασμοί, η προπαγάνδα στους μαθητές για τα κατηχητικά σχολεία, να πάψει η μετάδοση της λειτουργίας από το κρατικό ραδιόφωνο και την κρατική τηλεόραση.

Πρέπει να γίνει υποχρεωτικός ο πολιτικός γάμος και να απαλλαγούν η ονοματοδοσία στα παιδιά και η ταφή των νεκρών από τον ασφυκτικό εναγκαλισμό της εκκλησίας. Πρέπει για το κράτος η θρησκεία να είναι «ιδιωτική υπόθεση» του καθενός, να μην ενδιαφέρεται το κράτος αν ο πολίτης είναι οπαδός της μιας ή της άλλης θρησκείας ή άλλου δόγματος ή είναι άθεος. Πρέπει κάθε μνεία σχετική με τη θρησκεία να απαλειφθεί από οποιοδήποτε κρατικό έγγραφο και πρώτα πρώτα να καταργηθεί το άρθρο 3 του Συντάγματος που προβλέπει την «επικράτηση» της Ορθόδοξης Εκκλησίας (και να απαλειφθεί από το άρθρο 16 § 2 το ότι «η παιδεία ... έχει σκοπό ... την ανάπτυξη ... της θρησκευτικής συνειδήσεως ...»).

Μόνο τότε, όταν η εκκλησία στηριχτεί στις δικές της δυνάμεις και οι λειτουργοί της πληρώνονται μόνο από όσους πιστεύουν, τότε ο αγώνας της κατά των αντιπάλων της θα είναι καθαρά ιδεολογικός και με ίσους όρους.

Στην Ελλάδα το πρόβλημα των σχέσεων εκκλησίας-κράτους απέκτησε ιδιαίτερο ενδιαφέρον όχι τόσο για τη διένεξη Ιεράς Συνόδου-Κυβέρνησης για την τροπολογία Παλαιοκρασά και τη διαμάχη για τους τρεις μητροπολίτες, όσο για το θέμα των νέων ταυτοτήτων και την περιβόητη αναγραφή ή μη, σε αυτές, του θρησκευάτος.

Η ιστορία ξεκίνησε, ως γνωστόν, με τον νόμο 1599 του 1986, που προέβλεπε την προαιρετική αναγραφή του θρησκειώματος στις νέες ταυτότητες. Φυσικά ήταν και αυτό ένα μεσοβέζικο μέτρο που άφηνε ολάνοιχτη την πόρτα για τη σιωπηρή κατάργησή του, όπως έγινε και στο θέμα του πολιτικού γάμου.

Όταν αναγνωρίζεις την ισοτιμία πολιτικού και θρησκευτικού γάμου, σημαίνει ότι σε ένα σημαντικότερο κοινωνικό γεγονός που σφραγίζει τη ζωή των περισσότερων πολιτών και παράγει ένα σωρό πολιτικής φύσης δικαιώματα και υποχρεώσεις, για τα οποία, καθώς και για την κατάργηση του ίδιου του γεγονότος, καλούνται κάθε φορά να αποφανθούν τα πολιτικά δικαστήρια, υποκλίνεσαι μπροστά στη εκκλησία και της αναγνωρίζεις το δικαίωμα να σε υποκαθιστά. Και επειδή υπάρχει η δύναμη της παράδοσης, οι πιέσεις των συγγενών στα νέα ζευγάρια και πάνω απ' όλα ο φόβος της σύγκρουσης με μια δύναμη, που το ίδιο το κράτος φαίνεται τόσο ανίσχυρο απέναντί της, είναι προφανές ότι μια τέτοια ρύθμιση, όσο κι αν ο δημιουργός της κόπτεται για την ισοτιμία πολιτικού-θρησκευτικού γάμου που καθιέρωσε, θα λειτουργεί τελικά υπέρ του θρησκευτικού γάμου. Η πράξη το επιβεβαίωσε. Η δύναμη αυτή στις 20/1/1982, με απόφαση της Ι. Συνόδου, αποφαινεται ότι αυτοί που τελούν πολιτικό γάμο «αποκόπτονται της Εκκλησίας εξ ιδίας υπαιτιότητας»· είχαμε ακόμα και κρούσμα άρνησης του θρησκευτικού ενταφιασμού προσώπου που είχε παντρευτεί με πολιτικό γάμο. Φαίνεται πως για την Ι. Σύνοδο το να παντρευτείς με πολιτικό γάμο είναι θανάσιμο αμάρτημα, χειρότερο και από το φόνο, την πορνεία, τη μοιχεία, το βιασμό, τη ληστεία, την παρά φύση ασέλγεια, κλπ., κλπ., γιατί δεν είναι γνωστό να υπάρχουν ανάλογες αποφάσεις για τέτοιου είδους αμαρτήματα.

Τα ίδια ισχύουν και για την προαιρετική αναγραφή του θρησκειώματος στην ταυτότητα. Η ταυτότητα είναι κρατικό έγγραφο και σ' αυτό δεν έχουν καμιά θέση οι θρησκευτικές πεποιθήσεις του κατόχου της. Το κράτος δεν μπορεί να ζητάει από τους πολίτες να γράφουν στην ταυτότητα τις θρησκευτικές τους πεποιθήσεις, όπως δεν μπορεί να ζητάει να γράφουν τις πολιτικές τους πεποιθήσεις, ή όποιες άλλες πεποιθήσεις τους (ηθικές, αισθητικές, ποδοσφαιρικές, ή γαστρομαργικές). Όσο για τη μεσοβέζικη λύση της προαιρετικής αναγραφής του θρησκειώματος, ποιος θα ήταν ευχαριστημένος να έχει δίπλα στη λέξη «Θρήσκευμα» της ταυτότητάς του ένα κενό, πράγμα που θα τον καθιστούσε ύποπτο αθεΐας ή πίστης σε άλλο θρησκευτικό δόγμα από το δόγμα της «επικρατούσης Ανατολικής Ορθοδόξου Εκκλησίας του Χριστού» του άρθρου 3 του Συντάγματος του 1985;

Μετά το νόμο του 1986, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας ψήφισε το 1991 στη Βουλή το νόμο 1288, που προέβλεπε την υποχρεωτική αναγραφή του θρησκειώματος στις ταυτότητες. Τον Απρίλη του 1993, ο Υπουργός Εσωτερικών της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας Ι. Κεφαλογιάννης (προφανώς μετά από πιέσεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης) προσπάθησε να περάσει μια τροπολογία στη Βουλή που προέβλεπε την προαιρετική αναγραφή του θρησκειώματος στις νέες ταυτότητες. Οι βουλευτές του ΠΑΣΟΚ Μπέης, Κακλαμάνης, Τσοχατζόπουλος, Παπαθεμελής, μαζί με άλλους της Ν.Δ., του ζήτησαν να την αποσύρει και να παραμείνει η αναγραφή του θρησκειώματος υποχρεωτική, σύμφωνα με το νόμο 1288 του 1991. Στην ψηφοφορία που ακολούθησε η τροπολογία Κεφαλογιάννη καταψηφίστηκε. Στο «θεάρεστο έργο» συνέβαλαν βουλευτές της Ν.Δ., του ΠΑΣΟΚ και του Συνασπισμού. Τι αгаστή σύμπτωση διαφόρων πολιτικών τάσεων για τη διατήρηση του μεσαιωνισμού! Ας

δούμε τώρα τα επιχειρήματα υπέρ της υποχρεωτικής αναγραφής του θρησκειώματος στις ταυτότητες.

Στην «Ορθόδοξη πληροφόρηση για τις νέες ηλεκτρονικές ταυτότητες», αρ. φύλλου 1, Μάιος 1993, της «Επιτροπής Πρωτοβουλίας Συλλόγων και Οργανώσεων διά την κατάργησιν του νόμου 1599/86» και κάτω από τον τίτλο «Οι νέες ταυτότητες είναι απαράδεκτες» βρίσκονται 3 κείμενα. Ένα ανακοινωθέν της Ι. Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος (9-3-1993), μια επιστολή της Ιεράς Επαρχιακής Συνόδου της Εκκλησίας της Κρήτης προς την Κυβέρνηση (22-3-1993) και μια ανακοίνωση της Ιεράς Κοινότητας Αγίου Όρους Άθω (5/18-3-1993).

Η Ιερά Σύνοδος βλέπει «ενορχηστρωμένες επιθέσεις εξωτερικών, κυρίως, εχθρών» που επιβάλλουν στο έθνος «να αντιτάξει τα στέρεα πνευματικά του ερείσματα, κυριώτερον των οποίων είναι η Ορθοδοξία». Η προαιρετική αναγραφή του θρησκειώματος κινείται να «αποσυνδέσει» τον Ελληνισμό από την Ορθοδοξία για να «συμπορευθεί το κράτος μας» με τα «θρησκευτικώς αδιάφορα» κράτη της Ευρώπης. Προς Θεού, μην κάνουμε κανένα βήμα για το χωρισμό της εκκλησίας από το κράτος, γιατί θα μας καταβροχθίσουν οι εξωτερικοί εχθροί! Αυτομάτως δηλαδή όποιος ζητάει την προαιρετική αναγραφή του θρησκειώματος στις ταυτότητες πρέπει να είναι εχθρός του Έθνους. Γι' αυτό και η Εκκλησία της Ελλάδος «τάσσεται υπέρ της υποχρεωτικής δι' όλους τους Έλληνας αναγραφής του θρησκειώματός των εις τας νέας ταυτότητας ... δεδομένου ότι η υποχρεωτική αναγραφή δεν... υποθάλλει, τυχόν, εις βάρος των πιστών άλλων δογμάτων ή θρησκειμάτων, κινδύνους. Άλλωστε εις την δημοκρατικήν Ελλάδα οι πιστοί αυτοί απολαμβάνουν πλήρους θρησκευτικής ελευθερίας». Μα, δεν καταλαβαίνουν οι σεβασμιότατοι Άγιοι Πατέρες πως, όταν ζητάς την υποχρεωτική αναγραφή της θρησκευτικής πίστης (ή απιστίας) στην ταυτότητα του πολίτη σαν μέσο για να μην «αποσυνδεθεί ο Ελληνισμός από την Ορθοδοξία», είναι σαν να ομολογείς ξεκάθαρα ότι την υποχρεωτική αναγραφή τη βλέπεις σαν μέσο πίεσης του πολίτη για να τον συγκρατήσεις στην Ορθοδοξία; Δεν καταλαβαίνουν πως είναι μια ολοφάνερη άσκηση ψυχολογικής βίας, που προφανώς «αντίκειται» στο Σύνταγμα, όσο και αν η Ι. Σύνοδος μας διαβεβαιώνει για το αντίθετο; Αλλά, οι Άγιοι Πατέρες έχουν και ένα άλλο συντριπτικό επιχείρημα. Με την ηλεκτρονική λουρίδα που υπάρχει στις νέες ταυτότητες, η οποία θα περιλαμβάνει στοιχεία άγνωστα στον κάτοχό της που θα μπορούν να διαβαστούν μόνο με κομπιούτερ, «υπάρχει η δυνατότης μιας εφιαλτικής απειλής κατά των ατομικών ελευθεριών του Πολίτου». Να λοιπόν που η Εκκλησία μας ανησυχεί για τις ατομικές μας ελευθερίες και προσπαθεί να τις προστατεύσει! Δεκαετίες ολόκληρες φακέλωνονταν οι Έλληνες πολίτες και ποδοπατούνταν οι ατομικές ελευθερίες τους, και η Εκκλησία της Ελλάδος δεν ύψωσε ποτέ φωνή διαμαρτυρίας. Πρόσφατα ακόμα, τον Αύγουστο του 1993, σαν ειρωνεία στη διαβεβαίωση της Ι. Συνόδου για την «πλήρη ελευθερία» που απολαμβάνουν «οι πιστοί άλλων δογμάτων ή θρησκειμάτων», αποκαλύφθηκε ότι η ΥΠΕΑ (με διαταγή που ακυρώθηκε τον Αύγουστο) φακέλωνε επί 5 μήνες, για τα θρησκευτικά τους φρονήματα και τις θρησκευτικές τους δραστηριότητες, αυτούς ακριβώς τους πιστούς άλλων δογμάτων και θρησκειμάτων. Και φυσικά και γι' αυτό το φακέλωμα η Εκκλησία μας δεν βόηκε ούτε λέξη να πει. Ανησυχεί όμως για το «ηλεκτρονικό φακέλωμα». Ουαί υμίν, Γραμματείς και Φαρισαίοι υποκριταί!

Ας δούμε όμως τι λέει η Εκκλησία της Κρήτης και η Ιερά Κοινότης Αγίου Όρους. Η

πρώτη για το θέμα της «αναγραφής της πίστεως» στις ταυτότητες μας παραπέμπει στο Σύνταγμα για να δούμε τη σχέση Πολιτείας-Εκκλησίας και να καταλάβουμε, ίσως, πως, μια και η θρησκεία της Ανατολικής Ορθόδοξης Εκκλησίας είναι η «επικρατούσα θρησκεία» στην Ελλάδα, πρέπει η «αναγραφή της πίστεως» να είναι υποχρεωτική. Τώρα, πώς από το ένα προκύπτει το άλλο παραμένει μυστήριο. Παρακάτω μας διαβεβαιώνει πως «η εθνική συνείδηση αποβάλλεται και διαγράφεται», γιατί του Έλληνα η πίστη είναι η «Ορθόδοξος Χριστιανική τοιαύτη». Συμπέρασμα: ο μη ορθόδοξος Χριστιανός (άσε πια τους άθεους, να μην το συζητάμε καν) δεν μπορεί να είναι Έλληνας. Το έγγραφο της ΥΠΕΑ έλεγε πως οι μη ορθόδοξοι Έλληνες έχουν μειωμένη εθνική συνείδηση. Κάθε ομοιότητα είναι τελείως συμπτωματική! Η Εκκλησία της Κρήτης διαπιστώνει, περαιτέρω, ένα «νέο είδος φακελώματος» μέσω «της λευκής μαγνητικής ταινίας κάτωθεν της ταυτότητας» (θέλει να πει «στο κάτω μέρος της ταυτότητας». Συνήθως οι πολύ πολύ Έλληνες δεν τα πάνε και τόσο καλά με την ελληνική γλώσσα). Εδώ, επειδή έχουμε απλή διαπίστωση, δεν κάνουμε κανένα σχόλιο.

Εκτός όμως από την «αναγραφή» και το «φακέλωμα» υπάρχει και ένα άλλο στοιχείο, μία ακόμα «ένσταση»: «Ο αριθμός του αντιχρίστου ως κωδικός τοιούτος διά τας μαγνητικές ταυτότητας θεωρείται παντελώς απαράδεκτος». Ο μόνος κωδικός των νέων ταυτοτήτων είναι ο Ε.Κ.Α.Μ. (Ενιαίος Κωδικός Αριθμός Μητρώου), όσο δε για τον «αριθμό του αντιχρίστου», για όσους δεν τον έμαθαν ακόμα, είναι το 666. Παρακάτω θα ασχοληθούμε με αυτό. Για την ώρα αναφέρουμε πως ο Ε.Κ.Α.Μ. αποτελείται από 13 ψηφία (άλλη σατανική γρουσουζιά αυτό!), από τα οποία το 1ο είναι η ένδειξη αιωνόβιου, το 2ο και 3ο προσδιορίζουν τον κωδικό του νομού γέννησης, το 4ο, 5ο και 6ο τον αύξοντα αριθμό καταχώρησης των γεννήσεων, τα 7ο, 8ο, 9ο, 10ο, 11ο και 12ο σχηματίζουν τη χρονολογία γέννησης και το 13ο είναι το ψηφίο ελέγχου. Τώρα, που το βρήκαν το 666 στον Ε.Κ.Α.Μ. είναι και θα παραμείνει μυστήριο.

Περνάμε τώρα και στην Ιερά Κοινότητα Αγίου Όρους. Είναι (τι έκπληξη!) και οι αγιορείτες μοναχοί μας υπέρ της υποχρεωτικής αναγραφής του θρησκευόμενου, που «δεν είναι δυνατόν να παραβιάζει την ελευθερίαν της θρησκευτικής συνειδήσεως», γιατί (άκουσον! άκουσον!) «η δήλωσις του θρησκευτικού ή του φιλοσοφικού πιστεύω εκάστου ανθρώπου αποτελεί αυτή καθ' εαυτήν πράξιν ελευθερίας και καυχήσεως». Ξέχασε να προσθέσει «και παλικαριάς», για να θυμηθούμε την κλασική φράση των αστυνόμων της Ασφάλειας: «να 'σαι άντρας, ρε, να' σαι παλικάρι, όταν σε ρωτάμε αν είσαι κομμουνιστής, να' χεις το θάρρος να λες “ναι, είμαι και το καυχίμαι!”».

Και για να μην κατηγορηθούμε ότι κάνουμε ανίερες συγκρίσεις, παραθέτουμε κατά λέξη τι λέει αμέσως παρακάτω η ανακοίνωση των μοναχών του Αγίου Όρους. «Το κράτος, όμως, έχει πάντοτε το δικαίωμα, αλλά πολλάκις και το καθήκον, να γνωρίζει αν ο συγκεκριμένος πολίτης θεωρεί εαυτόν ανήκοντα εις την “επικρατούσαν” Ορθόδοξον Χριστιανικήν θρησκεία, ή εις κάποιαν άλλην “γνωστήν” ή “μη γνωστή”, ή αν είναι άθρησκος ή άθεος». Τώρα, γιατί πρέπει το κράτος να το γνωρίζει αυτό; Η απάντησή μας δίνεται πιο κάτω, όπου μαθαίνουμε ότι «Όσοι θέλουν να παραμείνουν Έλληνες, μόνο ως Χριστιανοί Ορθόδοξοι δύνανται να το κατορθώσουν». Φυσικό λοιπόν είναι όσοι δεν είναι Ορθόδοξοι Χριστιανοί (άσε πια όσους δεν είναι καν Χριστιανοί, ή, ακόμα χειρότερα, όσους είναι «άθρησκοι» ή «άθεοι»), μια και δεν μπορούν να «παραμείνουν Έλληνες», να έχουν «μειωμένη

εθνική συνείδηση», αν δεν την έχουν χάσει ολότελα. Αυτούς λοιπόν πρέπει να τους γνωρίζει το κράτος, και τι καλύτερος τρόπος υπάρχει από το να τους υποχρεώσω με «ελευθερία» και «καύχηση» να το δηλώνουν στην ταυτότητά τους;

Το κράτος βέβαια την ώρα που έφερνε στη Βουλή την τροπολογία για την κατάργηση του θρησκευτικού φακελώματος μέσω της ταυτότητας (το Μάρτη 1993) έδινε διαταγή στην ΥΠΕΑ (πάλι το Μάρτη 1993) να το κάνει αυτή. Η μόνη διαφορά είναι πως η Κυβέρνηση ήθελε να γίνεται το φακέλωμα αυτό στα κρυφά, για να μην έρχεται σε αντίθεση με την ΕΟΚ, στις χώρες της οποίας η εκκλησία είναι χωρισμένη από το κράτος (γι' αυτό εξάλλου ακυρώθηκε η διαταγή προς την ΥΠΕΑ, όταν είχε διαρρεύσει η πληροφορία για την ύπαρξη της διαταγής και θα έβγαине στο εξωτερικό), ενώ οι μοναχοί του Αγίου Όρους, που δεν έχουν τέτοιες έγνοιες, ζητάνε αυτό να γίνεται στα φανερά.

Και τώρα το περιβόητο 666, ο αριθμός του Αντίχριστου, του θηρίου της Αποκάλυψης, που τόσος θόρυβος γίνεται γι' αυτό και που με λίγη καλή θέληση μπορεί κανείς να τον ανακαλύψει παντού. Αυτός ο αριθμός βρίσκεται στην Αποκάλυψη του Ιωάννη. Όπως διαδίδουν όσοι έχουν συμφέρον απ' αυτό, είναι ο αριθμός του Αντίχριστου, παρόλο που ο Ιωάννης δεν μιλάει για Αντίχριστο, αλλά για «θηρίο». Τα σχετικά με το θηρίο αυτό βρίσκονται σε 3 σημεία της Αποκάλυψης και αρκεί να τα διαβάσει κανείς για να πεισθεί ότι δεν έχουν καμιά μεταφυσική έννοια, αλλά μιλάνε με αλληγορικό τρόπο για κάποιον άνθρωπο, που η σκληρότητά του τον κάνει άξιο να χαρακτηριστεί «θηρίο». Ο Ιωάννης γράφει επί λέξει «είδα ν' ανεβαίνει από τη θάλασσα θηρίο με δέκα κέρατα και επτά κεφάλια ... ένα από τα κεφάλια του φαινόταν να έχει θανάσιμη πληγή και η θανάσιμη πληγή είχε θεραπευθεί ... του επιτράπηκε να κάνει πόλεμο με τους αγίους και να τους νικήσει ... το θηρίο, του οποίου η θανάσιμη πληγή έχει θεραπευθεί ... το θηρίο, το οποίο είχε πληγεί από μαχαίρι και όμως έζησε ... και υποχρέωσε όλους, μικρούς και μεγάλους, πλούσιους και φτωχούς, ελεύθερους και δούλους, να έχουν ένα σημάδι χαραγμένο στο δεξί τους χέρι, ή στο μέτωπό τους, ώστε να μην μπορεί ν' αγοράσει κανείς, ή να πουλήσει, παρά εκείνος που έχει το χαραγμένο σημάδι, δηλαδή το όνομα του θηρίου, ή τον αριθμό του ονόματός του. Εδώ είναι αναγκαία η σοφία. Εκείνος που έχει μυαλό ας λογαριάσει τον αριθμό του θηρίου. Είναι αριθμός ανθρώπου και ο αριθμός του είναι 666». «Δε θα έχουν ανάπαυση μέρα και νύχτα όσοι προσκυνούν το θηρίο και την εικόνα του και όποιος έχει χαραγμένο το σημάδι του ονόματός του». «Τότε ήρθε ένας από τους 7 αγγέλους ... και με έφερε στην έρημο. Και είδα μια γυναίκα να κάθεται πάνω σ' ένα κόκκινο θηρίο ... είχε 7 κεφάλια ... η γυναίκα είχε ρούχο πορφυρό και κόκκινο ... και στο μέτωπό της ήταν γραμμένο ένα όνομα, ένα μυστήριο, “Η Βαβυλώνα η μεγάλη, η μητέρα των πορνών και των σιχαμάτων της γης” ... Όταν την είδα, έμεινα κατάπληκτος. Αλλά ο άγγελος μου είπε “Γιατί εκπλήσσεσαι; Εγώ θα σου εξηγήσω το μυστήριο της γυναίκας και του θηρίου που την υποβαστάζει και έχει τα 7 κεφάλια ... Το θηρίο που είδες υπήρχε και δεν υπάρχει τώρα, αλλά θα ανεβεί από την άβυσσο και θα πάει στο χαμό του ... εδώ χρειάζεται να έχει κανείς μυαλό. Τα 7 κεφάλια είναι 7 λόφοι, πάνω στους οποίους κάθεται η γυναίκα. Παριστάνουν επίσης 7 βασιλιάδες. Οι 5 έπεσαν, ο ένας υπάρχει, ο άλλος ακόμα δεν ήρθε και, όταν έρθει, θα μείνει λίγο χρόνο. Και το θηρίο, που υπήρχε και δεν υπάρχει τώρα, αυτός είναι όγδοος και όμως είναι ένας από τους 7 και τραβάει για το χαμό του ... Και η γυναίκα που είδες είναι η μεγάλη πόλη, που βασιλεύει πάνω στους βασιλιάδες της γης”».

Η εξήγηση όλων αυτών δόθηκε το 1836, από τον καθηγητή του Πανεπιστημίου του Βερολίνου Φερδινάνδο Μπένναρι. Η πορφυρή γυναίκα, η μεγάλη πόρνη, η Βαβυλώνα, είναι η Ρώμη, που ήταν χτισμένη πάνω σε 7 λόφους. Οι 7 βασιλιάδες είναι οι πρώτοι 7 Αυτοκράτορες της Ρώμης: Αύγουστος, Τιβέριος, Καλιγούλας, Κλαύδιος, Νέρωνας, Γάλβας, Όθωνας. Την εποχή που γράφτηκε η Αποκάλυψη λοιπόν βασιλεύει ο Γάλβας, μια και είχαν πέσει οι 5, με πέμπτο τον Νέρωνα. Ο Ιωάννης προφητεύει ότι μετά τον Γάλβα θα βασιλεύσει ο έβδομος, αλλά για λίγο διάστημα, και μετά θα έρθει ο όγδοος, που θα είναι ένας από τους 7 και που έχει τραυματιστεί θανάσιμα, αλλά θεραπεύτηκε, και του οποίου το όνομα καλείται όποιος έχει μυαλό να το μαντέψει από τον αριθμό 666. Αυτός είναι ο Νέρωνας, ο πρώτος μεγάλος διώκτης των Χριστιανών, που η σκληρότητά του δικαιολογεί το χαρακτηρισμό «θηρίο». Όταν ο Νέρωνας, μετά την ανακήρυξη του Γάλβα ως Αυτοκράτορα στην Ισπανία, κατάλαβε ότι είχε χάσει το παιχνίδι και ζήτησε από το γραμματέα του να τον σκοτώσει, ενώ έφευγε από τη Ρώμη μεταμφιεσμένος, διαδόθηκε η φήμη πως δεν είχε πεθάνει, αλλά πως ήταν βαριά τραυματισμένος και θα ξαναγύριζε μια μέρα για να σπείρει και πάλι τον τρόμο. Την εποχή μάλιστα που γράφτηκε η Αποκάλυψη, παρουσιάστηκε ένας ψευτοΝέρωνας και εγκαταστάθηκε μ' έναν τεράστιο αριθμό οπαδών στην Κύθνο, μέχρι που σκοτώθηκε ενώ βασιλεύει ακόμα ο Όθωνας.

Ήταν πολύ φυσικό λοιπόν ο Ιωάννης να προφητεύει την επιστροφή του «θηρίου». Ο Άγιος Ειρηναίος (140-202 μ.Χ.) ήξερε ότι το θηρίο της Αποκάλυψης ήταν ο Νέρωνας, αλλά αντί για τον αριθμό 666 δίνει τον αριθμό 616. Το 666 βασίζεται στις λέξεις Νέρων Καίσαρ, αν γραφτεί με εβραϊκά γράμματα και αθροίσουμε την αξία σε αριθμούς των γραμμάτων αυτών. Έχουμε λοιπόν: νουν = 50, ρες = 200, βάου = 6, νουν = 50, καφ = 100, σαμέτες = 60 και ρες = 200. Σύνολο 666. Αν τώρα πάρουμε σαν βάση το συλλαβισμό των λέξεων στα λατινικά, εκεί ο Νέρων είναι Nero, το δεύτερο νουν εξαφανίζεται και έχουμε 666-50 = 616, που είναι ο αριθμός του Ειρηναίου.

Συμπέρασμα

Όλες αυτές οι κραυγές για τα ηλεκτρονικά φακελώματα, όλη αυτή η όψιμη επίδειξη δημοκρατισμού από τη μεριά της Εκκλησίας και των κάθε είδους ρασοφόρων είναι μια απέρρικτη υποκρισία, ένα προπέτασμα καπνού, μια στάχτη στα μάτια, για να κρυφτεί ο πραγματικός στόχος τους, που είναι να μην καταργηθεί η αναγραφή του θρησκευματος στις ταυτότητες, γιατί αυτό θα ήταν ένα βήμα στην κατεύθυνση του χωρισμού της Εκκλησίας από το Κράτος. Όλες αυτές οι κομικοτραγικές ιστορίες με τον αριθμό του Αντίχριστου, που εμφανίζεται στα μπουνάλια της Κόκα Κόλα, στα πεντοχίλιαρα, με τον οποίο σφραγίζονται όσοι επισκέπτονται ένα ορισμένο καζίνο, και που έχει τρυπώσει και σε πολλούς αριθμούς τηλεφώνων και όπου αλλού μπορεί να τον φανταστεί ο (συσκοτισμένος) άνθρωπος νους, είναι μέρος μιας χοντροκομμένης, αλλά καλοστημένης, απάτης, που έχει τον ίδιο ακριβώς στόχο.

Στην πορεία έγινε ένα μικρό βηματάκι προς τα εμπρός στο θέμα των ταυτοτήτων. Το ΠΑΣΟΚ έφτασε στο σημείο (με χίλιους κόπους και ταλαντεύσεις, έντονη εσωτερική αντι-

πολίτευση και επιμονή, σίγουρα, της Ευρωπαϊκής ένωσης) να «προωθεί» ταυτότητες (τις οποίες κανείς δεν έχει δει ακόμα) χωρίς αναγραφή του θρησκευματος. Η Εκκλησία υποχώρησε από την υποχρεωτική αναγραφή και ζητάει την προαιρετική (γνωρίζοντας πως, στην πράξη, και η προαιρετική αναγραφή θα παίζει τον ίδιο ρόλο βιασμού της συνείδησης των μη Ορθόδοξων Χριστιανών, αλλόθρησκων, άθεων κλπ.). Η Νέα Δημοκρατία συμφωνώντας με την Εκκλησία (αυτό δα έλειπε!) ζητάει κι αυτή την προαιρετική αναγραφή.

Επιβεβαιώθηκε λοιπόν πλήρως το συμπέρασμα του άρθρου μας, ότι όλος ο θόρυβος γινόταν για «να μην καταργηθεί η αναγραφή του θρησκευματος στις ταυτότητες». Όσο για την Ιερά Σύνοδο, τώρα που ζητάει την προαιρετική αναγραφή, θα πρέπει να συγκαταλεχθεί κι αυτή –με βάση τα ίδια της τα λεγόμενα του 1993– στους «εξωτερικούς» μας «εχθρούς», που «επιβουλεύονται την πνευματικήν ακεραιότητα του λαού και επιδιώκουν την οριστικήν υποταγήν του Ελληνισμού» και «κινούνται να αποσυνδέσουν τον Ελληνισμό από την Ορθοδοξία», για να «συμπορευθεί το κράτος» μας με τα «θρησκευτικώς αδιάφορα» κράτη της Ευρώπης.

Μήπως ένα κράτος «θρησκευτικώς αδιάφορο» είναι το αντίθετο του «θεοκρατικού κράτους», που, όπως φαίνεται, ήταν (ή είναι ακόμα;) το πρότυπο του κράτους για την Ιερά μας Σύνοδο; Γιατί, τότε, οργίζονται οι ιεράρχες μας, όταν τους αποκαλούν «μουλάδες της Ευρώπης»;